ცნობის ფურცელი

№ 1723 ყოველ-დღიური გამოცემა 1896—1902 ოთხშაბათი, 11 თებერვალი № 1723

ხელმოწერის ფასი: წელიწადში—6 მან., თვეში—75 კაპ., ცალე ნომერი—3 კაპ., ფასი განცხადებისა: მოთხზების—პირველის მოწაბრაკეთა რუბლზედ 11—1-ლ ხაზზე. ფოსტის ფასი: ტფილის, ხელ-ნაწერები არ დაიბეჭდება.—ფასიანები წერილები უნდა გამოგზავნის „მოამბე“-ს „ცნობის ფურცლის“ რედაქციის კონტორაში ჯანის ცივ ქუჩაზე, № 27 და ჯ. გან. პირადგილობა ამხანაგობის კომიტეტში.

ხელმოწერილი წერილები არ დაიბეჭდება.—ფასიანები წერილები რედაქციის სახელობაზე უნდა გამოგზავნის „მოამბე“-ს „ცნობის ფურცლის“ რედაქციის გარდა, ყველა ყველგან.

ფოსტის ადრესი: Тифлисъ, въ редакцію „Цнобисъ-Пурцели“-„Моамбе“ ბეღდორნი № 372.

მიიღება ხელის-მოწერა 1902 წლისათვის

„მოამბე-ცნობის ფურცელ“-ზე

სურათებიანი დამატებით

ყოველ თვიური ურნალი „მოამბე“ (წელიწადში ექვსჯერ)		ყოველ დღიური გაზეთი „ცნობის ფურცელი“ (წელიწადში ხუთჯერ)	
ფასი ურნალის გაგზავნით:		ფასი გაზეთის გაგზავნით:	
ადგილობრივ და რუსეთში:	საზღვარგარეთ:	ადგილობრივ და რუსეთში:	საზღვარგარეთ:
1 წელი . . 10 მ.	1 წელი . . 13 მ.	1 წელი . . 9 მ.	1 წელი . . 7 მ.
6 თვით . . 6 „	6 თვით . . 7 „	6 თვით . . 4 „	6 თვით . . 7 „
3 „ . . 3 „	3 „ . . 5 „	1 „ . . 75 კ.	1 „ . . 90 „

ვინც „მოამბე“-ს მიეწერა წელი გამოჰკრის, „ცნობის ფურცელ“-ზეც ისევ ამავე ფასად გაეგზავნება. მხოლოდ ჭიკის ქუჩაზედ ფოსტის ხაზგასმითის უნდა დაუბარონ ერთი მან., რომელიც ხელის-მოწერისასვე უნდა იქნეს შეტანილი. წელიწად ფასის ვინც ვერ გაიგზავნის სიმაე კიმაეშია: პირველად—6 მან. ჭიკის-ქუჩაზედ მგზავრებს—თვეს 6 მან. ტფილისელებისათვის, 1-ლ მარტამდე—3 მ.

ვინც ისურვებს ურნალის ან გაზეთის ნაწილ-ნაწილ გამოწერას, 1-ლ მარტამდე—3 მ. 1-ლ აპრილიდან—2

შენთან ერთად ვიქნები, ვიდრე ცოცხალი ვარ. ნუ ტირი, ნუ ნაღვლობ, ნუ ნაწყენებ ვინმეს, ნუ ეჭვიანობ, ნუ ეჭვიანობ, ნუ ეჭვიანობ!

ეს ბოლო სიტყვები ისე ხმამაღლა წარმოთქვა, რომ ყველამ გაიგონა. ქალი ატირდა, ხოლო ქმარი ფეხზე წამოდგა და ოთახიდან გავიდა.

ამ დროს ოთახში ბიჭი შემოვარდა და ხელში ჩაავლო ხელი ქალს, რომელიც ტიროდა, და ეუბნება:

— დედა, ნუ ტირი, ნუ ნაღვლობ, ნუ ეჭვიანობ, ნუ ეჭვიანობ!

ქალი ატირდა, ბიჭი ატირდა, ქმარი ატირდა, ყველა ატირდა.

ამ დროს ოთახში ბიჭი შემოვარდა და ხელში ჩაავლო ხელი ქალს, რომელიც ტიროდა, და ეუბნება:

— დედა, ნუ ტირი, ნუ ნაღვლობ, ნუ ეჭვიანობ, ნუ ეჭვიანობ, ნუ ეჭვიანობ!

ეს ბოლო სიტყვები ისე ხმამაღლა წარმოთქვა, რომ ყველამ გაიგონა.